

ALV 52 - 2 FEBRUARI 1991

CONGRESBOEK - vervolg

Agenda ALV-52 nieuwe versie!
2 februari 1991
Buitensociëteit, Zwolle

10.00 uur	Opening door partijvoorzitter. Benoeming congresleiding, notulen- en stemcommissie. Toelichting stemprocedure.
10.15 uur	Financiën - contributieregeling 1992 - regiobijdrage 1992
10.30 uur	Presentatie kandidaten besturen en commissies. Opening stembussen.
10.45 uur	Beslispunten Huishoudelijk Reglement
11.30 uur	Toespraak partijvoorzitter
12.00 uur	Toespraak campagneleider
12.15 uur	Inleiding over milieu. Sluiting stembussen.
12.45 uur	Parallele sessies over milieu: * Duurzame ontwikkeling in macro-economisch perspectief * Provinciaal beleid voor afvalverwerking * Gebiedsgericht milieubeleid
14.00 uur	Toespraak fractievoorzitter Tweede Kamer
14.45 uur	Discussie
15.45 uur	Actuele Politieke Moties
16.30 uur	Uitslag stemmingen
16.45 uur	Sluiting door de congresvoorzitter

K A N D I D A T E N

OVERZICHT VACATURES EN AANTAL KANDIDATEN			
omschrijving	aantal vacatures	aantal kandidaten	stemming
DB vice-voorzitter organisatie	1	1	accl
Geschillencie, lid (*)	*	*	*
PSVI-bestuurslid	3	4	ja
PEAC-bestuurslid	5	4	accl

* N B m.b.t. Geschillencommissie.
In de Democraat heeft abusievelijk een vacaturemelding voor Voorzitter gestaan.

- evenwel volgens het Huishoudelijk Reglement art. 68.3 de voorzitter van de GC door de leden van die commissie uit hun midden gekozen dient te worden,
- voor het gewone lidmaatschap van de GC geen kandidaatstelling is geopend en geen verkiezing op de agenda is geplaatst,
- voor enkele leden van de huidige GC de reglementaire zittingsperiode van drie jaar ruim is overschreden, zonder dat nieuwe verkiezingen zijn geregeld

besluit

- geen verkiezing van de voorzitter van de GC te houden
- het HB te verzoeken op het volgende congres een verkiezing voor het lidmaatschap van de GC te organiseren met in achtneming van de bepalingen van het Huishoudelijk Reglement
- voor die leden van de GC voor wie de reglementaire zittingsperiode is overschreden het mandaat te verlengen tot het volgende congres

en gaat over tot de orde van de dag.

Voorstel van Orde 52.004 HB:

indieners : H. Geelen
woordvoerder : H. Geelen
onderwerp : VERKIEZINGEN BESTUREN EN COMMISSIES

De ALV van D66, in vergadering bijeen op zaterdag 2 februari 1991 te Zwolle,

overwegende dat
- op de agenda is geplaatst de verkiezing van de voorzitter van de Geschillencommissie en dat hiervoor de kandidaatstelling geopend was,

A C T U E L E P O L I T I E K E M O T I E S

APM 52.001	HB:	APM 52.002	HB:
indieners : ARV Overijssel woordvoerder : Rob Geerlings onderwerp : VERONTWAARDIGING GROEI VFESTAPEL		indieners : afdeling Roden/Norg woordvoerder : onderwerp : HET AFSTEKEN VAN VUURWERK DOOR PARTICULIEREN	
De ALV van D66, in vergadering bijeen op zaterdag 2 februari 1991 te Zwolle, spreekt haar verontwaardiging uit over de voortgaande groei van de veestapel in Nederland dit in tegenstelling tot een gewenste reductie van de veestapel. De huidige landelijke wetgeving maakt een voortgaande groei nog steeds mogelijk. De gemeentebesturen zijn in het kader van de Hinderwet belast met de uitvoering van het verlenen van vergunningen. In deze zijn de Gemeentebesturen gehouden aan de landelijke wetgeving,		ALV van D66, in vergadering bijeen op zaterdag 2 februari 1991 te Zwolle, <u>overwegende dat door het afsteken van vuurwerk door particulieren:</u> - jaarlijks vele miljoenen guldens nutteloos worden verspild; - het milieu zonder noodzaak aanzienlijk wordt belast met zwaveldioxyde en tal van metaalverbindingen; - meermalen, soms aanzienlijke materiële schade wordt aangericht; - aan dieren nodeloos veel leed wordt aangedaan; - tal van kleinere en grotere ongevallen worden veroorzaakt, met als gevolg soms blijvend letsel en zelfs wel met dodelijke afloop en grote maatschappelijke kosten,	
<u>doet een beroep op</u> - de Tweede-kamerfractie van D66 om met spoed een zodanige aanpassing van de landelijke wetgeving te bewerkstelligen dat een reductie van de veestapel mogelijk wordt		<u>voort overwegende dat</u> - hiermede nauwelijks enig zwaarwegend belang wordt gediend,	
en gaat verder tot de orde van de dag.		<u>is van mening dat</u> - het afsteken van vuurwerk door particuliere personen zo snel als doenlijk moet worden verboden,	
		<u>verzoekt</u> - de Tweede kamerfractie alles in het politieke werk te stellen om het afsteken van vuurwerk door particulieren personen zo snel als doenlijk te doen verbieden	
		en gaat over tot de orde van de dag.	

APM 52.003

HB:

indieners : AAV Amsterdam
woordvoerder : Boris O. Dittrich
onderwerp : INTERNATIONALE WAPENHANDEL

De ALV van D66, in vergadering bijeen op zaterdag 2 februari 1991 te Zwolle,

overweegt dat

- zowel de Sovjet Unie als de westerse wereld de afgelopen jaren een enorme hoeveelheid wapens aan Irak hebben geleverd,
- de aanwezigheid van een dergelijk wapenarsenaal er mede de oorzaak van is geweest, dat het konflikt in het Midden-Oosten tussen Irak en de geallieerden heeft kunnen eskaleren,

is van mening

- dat ter vermindering van de kans op gewapende konflikten de internationale wapenhandel aan banden dient te worden gelegd,

verzoekt

- de Tweede-kamerfractie van D66 en de fractie van D66 in het Europees parlement initiatieven te nemen, die er op gericht zijn de rol van de internationale wapenhandel onder controle te krijgen

en gaat over tot de orde van de dag.

APM 52.005

HB:

indieners : AAM Amsterdam
woordvoerder : Ruud van der Steeg
onderwerp : MILIEUBELEID

De ALV van D66, in vergadering bijeen op 2 februari 1991 te Zwolle,

overwegende dat

- milieuvervuiling zoveel mogelijk dient te worden voorkomen, onder meer door middel van regelgeving en handhaving hiervan;
- desondanks veel milieuvervuiling in Nederland wordt toegestaan, maar dat aan deze vervuiling geen reële prijs voor het milieuverbruik is gekoppeld;
- op deze wijze veel milieuschade ontstaat zonder dat de veroorzaker aan de samenleving een vergoeding betaalt die voldoende is om de milieuschade op middellange en lange termijn te herstellen;
- en voldoende hoge prijs voor milieuverbruik een financiële prikkel zal zijn die leidt tot een vermindering van de milieuvervuiling;
- iedere impuls er een is;

constaterende dat

- financiële prikkels om de milieuvervuiling terug te dringen in het milieubeleid tot dusver onvoldoende aanwezig zijn;
- het financiële beleidsinstrumentarium ook in het NMP-plus weinig uit de verf komt;

sprekt als haar mening uit dat

- aan milieuvervuiling in principe een schadevergoeding aan de samenleving moet zijn gekoppeld
- regulerende heffingen, zoals emissie- en lozingsheffingen, produktheffingen, energieheffingen, en statiegeld een zeer geschikt middel zijn om milieuvervuiling te bestrijden;

- de opbrengsten van deze heffingen dienen te worden gebruikt om milieuvriendelijk gedrag te stimuleren en de nadelige effecten van de milieuvervuiling te bestrijden en

verzoekt de Tweede Kamerfractie en de Europese Fractie

al het mogelijke te doen om regulerende heffingen aan milieuvervuiling te verbinden, en hierbij milieubelangen te laten prevaleren boven eventuele administratieve of economische problemen

en gaat over tot de orde van de dag.

APM 52.007

HB:

indieners : Else Rose Kuiper
woordvoerder : Else Rose Kuiper
onderwerp : DE OORLOGSSITUATIE IN HET GOLFGEBIED

De ALV van D66, in vergadering bijeen op zaterdag 2 februari 1991 te Zwolle,

1. gegeven

de oorlogssituatie in het Golfgebied

2. in herinnering roepend

de diverse VN-resoluties, waaronder nr. 678,

3. verzoekt

de D66-fracties in het Europees Parlement, in de Eerste en Tweede Kamer bij de daartoe geëigende instanties erop aan te dringen dat:

- a. Irak slechts wordt aangevallen voorzover dit noodzakelijk is voor de bevrijding van Koeweit, waarbij er naar een situatie gestreefd wordt waarin Irak als zelfstandige factor kan blijven functioneren na de oorlog;
- b. ook met de Arabische en andere Islamitische bondgenoten zowel informeel als formeel, niet in het openbaar als juist in het openbaar voortdurend overlegd wordt over de huidige situatie en over de situatie na de oorlog;
- c. zodra er enige aanleiding is een staakt-het-vuren te bereiken en het diplomatieke overleg te hervatten

en gaat over tot de orde van de dag.

G O L F D E B A T

INBRENG HANS VAN MIERLO IN TWEDE KAMER op 11 januari 1991

De heer **Van Mierlo** (D66) Mijnheer de voorzitter! De mislukking van het laatste overleg in Geneve tussen de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken en de Iraakse minister van buitenlandse zaken mag en behoeft niet te betekenen dat nu een algemeen gevoel postvat, dat de laatste kans op een vreedzame oplossing verkeken is. Sterker nog, dat behoeft zelfs niet het geval te zijn als ook de missie van Perez de Cuellar onverhoopt niet direct tot resultaten zou leiden. Het wederzijds dreiggedrag in deze voorlopige eindfase zal doorgaan tot de 15de januari en indien nodig, naar ik hoop, ook na die datum, al moet er vanaf dat ogenblik rekening mee worden gehouden dat dit proces van wederzijds dreiggedrag dan ieder moment uit de hand kan lopen. Maar de mislukking van eergisteren, hoezeer ook voorzien door iedereen, heeft wel het dramatisch effect gehad dat het begrip "oorlog" in een keer uit de wereld van de abstracties is getreden in de wereld van de concrete mogelijke werkelijkheid. Onmiddellijk toont het de onhanteerbaarheid van zijn afmetingen. Het moge zo zijn dat wij, godzijdank, vandaag niet behoeven te beslissen over oorlog of vrede, maar omdat de beslissing die wij vandaag wel moeten nemen zo dicht ligt tegen de datum waarop het oorlog kan worden, lijkt het alsof je dat wel doet. En een beslissing over oorlog heeft zo mogelijk een nog absurder karakter dan het voeren daarvan.

Voorzitter! De fractie van D66 vindt dat het van groot gewicht is onderscheid te maken tussen twee aspecten van het vraagstuk. Het ene betreft de principiële opstelling van Nederland wanneer het onverhoopt tot het gebruiken van geweld zou komen. Het andere betreft de vraag wanneer het moment is aangebroken om geweld te gebruiken. Deze twee aspecten moeten wij ook in de tijd goed uit elkaar houden. De brief van de regering geeft antwoord op de eerste vraag, laat, later dan gewenst en nodig was, maar nog wel net voor de 15de januari. Als het erop aankomt, doet Nederland mee

wanneer er geweld gebruikt moet worden om Irak uit Koeweit te verdrijven. Het spreekt vanzelf dat het belang van dit besluit niet in de eerste plaats ligt in de wijziging van de krachtsverhoudingen daardoor, maar in de completering van het beeld van de mondiale solidariteit in het verzet tegen Saddam Hussein. Dat is de enige rol voor kleine landen. Ze kunnen bijdragen tot completering of tot afbrokkeling van dat beeld. In de fase van de preventie, van de voorkoming van oorlog, is het etaleren van die zo groot mogelijke internationale eenheid en vastbeslotenheid van de grootst mogelijke betekenis. Als er een kans was dat door het kabinetsbesluit de escalatie zelf zou worden versterkt en daardoor de oorlog dichterbij zou komen, zou men zich nog eens goed moeten bedenken. Die kans is er echter niet. Integendeel, juist de afbrokkeling van het beeld van eensgezindheid in deze fase, zal de druk op Hussein om zich terug te trekken verminderen en daardoor de kans op oorlog doen toenemen.

Er is nog een reden waarom het ons van gewicht lijkt dat het kabinet eindelijk een besluit kunnen nemen. Dat is dat daardoor een ruimte vrij kan komen voor een iets minder krampachtige opstelling jegens de bondgenoten. Over het algemeen hebben wij het kabinet en het beleid in de Golfcrisis gesteund op hoofdlijnen, met uitzondering van een paar blunders. Maar met name de laatste weken begon het kabinet op een verkeerd spoor te zitten, of liever verkeerd op het spoor. Dat heeft alles te maken met twee uit elkaar te houden aspecten. Het eerste vergt dat je laat zien waar je staat als de preventie faalt, als er oorlog komt. Dat is een militair commitment. Het andere vergt dat je alles doet om te voorkomen dat die preventie faalt en dat er oorlog komt. Daar is politieke en diplomatieke ruimte voor nodig. Beide sporen moeten tegelijk worden gevolgd. Tot nu toe heeft het kabinet de laatste weken precies het omgekeerde gedaan van wat onze inziens had moeten gebeuren. Ons militaire

commitment voor het geval van oorlog was tot nu toe totaal onzeker en, waarschijnlijk als gevolg daarvan, had het kabinet de politieke ruimte voor een wat onafhankelijker opstelling tot nul gereduceerd. Het is niet helemaal onbegrijpelijk dat je daartoe komt, als je het gevoel hebt op de zaak zelf met lege handen te staan, want wie zich niet committert, kan niet echt meepraten. Zo hield de minister van Buitenlandse Zaken niet op zich te verzetten tegen iedere actie vanuit Europa die niet voor de volle 100% voorzien was van Amerikaanse goedkeuring.

Er is naar ons oordeel geen enkel bezwaar tegen eigen Europese demarches. Integendeel, er is zelfs behoefte aan een Europees geluid en desnoods eigen initiatieven, mits zij niet leiden tot wezenlijke kloven in de solidariteit met de Amerikanen. Ook de Amerikanen vinden dat Europa heeft een andere relatie met het Midden-Oosten en mogelijk een andere gespreksingang of toonhoogte dan de Verenigde Staten. Alles wat kan bevorderen dat Irak Koeweit ontruimt, zonder dat er geweld aan te pas komt, moet worden geprobeerd. De fractie van D66 hoopt nu dat door het besluit van de Nederlandse regering die grotere ruimte op dat tweede spoor ook genomen wordt.

De instemming van mijn fractie met deze brief gaat dan ook gepaard met het klemmende verzoek aan de minister van Buitenlandse Zaken en het kabinet om die ruimte te maken en zich opener dan de afgelopen weken op te stellen voor Europese demarches, die mogelijk de toepassing van geweld kunnen voorkomen. Wat mijn fractie betreft mogen gesprekken plaatsvinden waar dat mogelijk is, in Algiers of in Bagdad. Het belangrijkste is niet waar het gesproken wordt, maar dat er gesproken wordt. Het kabinet zou desnoods alsnog moeten bevorderen dat de trojka naar Bagdad gaat.

Die grotere beleidsruimte is ook van belang voor de vraag wanneer het opportuun en gerechtvaardigd is om geweld te gebruiken, hoewel dat uiterst moeilijk is aan te geven. De realiteit gebiedt te erkennen dat dit

moment vooral door de Amerikanen zal worden bepaald. Het is onwaarschijnlijk dat op dat moment alle betrokkenen eenzelfde oordeel over de juistheid van dat moment zullen hebben. Maar dit betekent niet dat er vanuit Europa geen enkele opvatting hieromtrent meer van enige invloed kan zijn.

De moeilijkheid in dit debat is dat de eerlijkste afspraken daarover afbreuk kunnen doen aan de oorlogvoorkomende pressie die van de dreiging door het ultimatum uitgaat. Maar mijn fractie wil hier met kracht onderstrepen dat de resoluties van de Veiligheidsraad wel door Irak moeten worden uitgevoerd, wel een permissie voor het toepassen van geweld bevatten, maar geen op datum gestelde opdracht daartoe. Van het VN-ultimatum moeten niet wij de gevangene worden. Wel verzetten wij ons tegen de gedachte dat voor de bepaling van het moment waarop geweld gebruikt zal worden, een nieuwe VR-resolutie gewenst is. Die opvatting neemt alle pressie weg die uitgaat van de aangenomen VR-resolutie 678.

Niet alleen op de datum maar ook op het creëren van omstandigheden kan een grotere politieke creativiteit zich richten. Irak moet zich zonder voorwaarden terugtrekken uit Koeweit. Over dat punt kan niet onderhandeld worden. Dit heb ik namens mijn fractie bij de algemene beschouwingen in oktober jongstleden gezegd en dit staat voor ons nog steeds als een paal boven water. Maar dit betekent niet, zo heb ik daaraan toegevoegd, dat het verboden is perspectieven zichtbaar te maken die het Irak gemakkelijker kunnen maken zich terug te trekken. Als Europa zich explicieter zou uitspreken over het bespoedigen van een internationale vredesconferentie is dat wat ons betreft het doortrekken van een lijn die reeds lang voor de Golfcrisis bestond en in geen enkel opzicht een punt van onderhandeling is met Irak. Er is geen functionele koppeling tussen de terugtocht van Irak uit Koeweit en de oplossing van het Palestijnse vraagstuk. Er is wel een structurele instabiliteit in het Midden-Oosten met een permanente oorlogsdreiging zo lang een aantal majeure vraagstukken daar onopgelost blijft.

Voorzitter! In het debat van drie weken geleden hebben wij ons op het standpunt gesteld dat het niet aan de Kamer maar aan het kabinet was om het voortouw te nemen bij

het doen van voorstellen over de aard en omvang van de Nederlandse bijdrage in het geval van een gewapend conflict. Wij hebben toen twee maatstaven genoemd aan de hand waarvan wij de voorstellen zullen beoordelen. Het ene was het criterium van de vrijwilligheid waar maar mogelijk. Het andere betrof de operationele effectiviteit van de bijdrage. Wij hebben geen behoefte aan symbolische gebaren die daadwerkelijk niets of relatief weinig voorstellen. Zowel het inzetten van onze schepen, als de verschillende vormen van medische hulpverlening lijkt ruimschoots aan die maatstaven te voldoen. Hetzelfde geldt voor het besluit twee Patriot-eenheden naar Turkije te zenden. Ik vraag de minister van Defensie op welke wijze hij heeft vastgesteld dat de vrijwilligheid van de betrokkenen ook voor de nieuwe taken in de nieuwe omstandigheden bestaat.

De plaatsing van de schepen onder Amerikaans opperbevel in oorlogsomstandigheden, maar in samenwerking met andere WEU-landen is een juiste beslissing op rationele gronden. De formulering dat de minister van Defensie te allen tijde de nationale zeggenschap houdt zijn veto uit te spreken over de voorgenomen activiteiten van de Nederlandse marine-eenheden is niet geheel helder. Zij suggereert dat de Nederlandse minister per activiteit kan zeggen dat wel, dit niet, etcetera. Dat lijkt mij weinig logisch. Ik lees het zo dat de Nederlandse minister naar aanleiding van wat dan ook te allen tijde kan besluiten de schepen weer aan het Amerikaanse opperbevel te onttrekken. Kan de minister dat bevestigen?

Omdat ik voor mijn collega van de PvdA spreek, moet ik helaas wat vooruitlopen op zijn inbreng namens zijn fractie op basis van wat ons daarover in het vooruitzicht is gesteld. Uit het nogal veelzijdig assortiment aan uitspraken uit de PvdA-fractie licht ik er één die echt namens de fractie is gedaan en die neerkomt op de opvatting dat het kabinet een nieuw besluit moet nemen, alvorens de Nederlandse schepen ook effectief aan gevechtshandelingen gaan deelnemen. Ik hoor straks wel van collega Woltgens of ik het zo juist zeg. De fractie van D66 stelt zich open voor zijn argumentatie, waarvan ik me wel een deel kan voorstellen. Maar wij beginnen met ernstige twijfels te hebben over de wenselijkheid van die houding.

Immers dan zal, totdat die laatste beslissing genomen is, het weer opnieuw onzeker zijn voor de rest van de wereld waar Nederland staat als het erop aankomt. Ook wij willen, even hard als de PvdA, dat de Nederlandse regering in de komende tijd alles in het werk stelt wat in haar beperkte vermogens ligt om te voorkomen dat de geweldsoptie moet worden toegepast. Maar zoals ik heb betoogd, kan zij de politieke en diplomatieke ruimte die daarvoor nodig is, slechts ontlenen aan het scheppen van zekerheid over onze positie als het erop aankomt. Bovendien zal ook deze, al is het maar tijdelijke, onzekerheid ten koste gaan van de belangrijkste troef in de oorlogvoorkoming en dat is het beeld van vastbesloten eenheid in het internationaal solidair verzet. Overheerst dat nadeel niet te zeer het voordeel dat het kabinet nog eens een beslistmoment inlast? En is dat voordeel wel zo relevant als het kabinet in laatste instantie beschikt over de mogelijkheid, de schepen te allen tijde aan het Amerikaans opperbevel te kunnen onttrekken, zoals in mijn interpretatie?

Voorzitter! Mijn fractie heeft geen behoefte aan een Verenigde vergadering van de Staten-Generaal. Naar ons oordeel geeft de constitutie ons in deze omstandigheden geen opdracht daartoe. Wij stellen vast, dat beide Kamers de gelegenheid hebben om met de regering van gedachten te wisselen over de kabinetsbesluiten. En voorshands kennen wij geen enkel lid van de Staten-Generaal dat behoefte heeft aan het expliciet formuleren van een oorlogsverklaring aan Irak. Niet als er gevechtshandelingen zouden zijn en zeker niet als nog alles gedaan kan worden om die te voorkomen. Maar misschien heeft mevrouw Beckers argumenten die wij over het hoofd hebben gezien. Misschien komen die nog in dit debat naar voren.

Voorzitter! Voor de meesten van ons wordt het denken dezer dagen beheerst door gevoelens die in al hun strijdigheid tegelijk aanwezig zijn. De absurditeit en onaanvaardbaarheid van het verschijnsel oorlog aan de ene kant en het aanvaarden van het risico dat hij toch uitbreekt aan de andere kant. De absurditeit van het bewust riskeren van het leven van Nederlanders en daartegenover de ondragelijkheid van de gedachte dat wij het aan de anderen zouden overlaten. Daartussen is het vinden van de juiste beslissing een bijna

onmogelijke opgave, waar we toch voor gesteld staan in de wetenschap dat intellectueel, moreel en politiek geen enkele gedachtengang naar al deze maatstaven sluitend is te krijgen

Ieder maakt zijn eigen afwegingen. Voor mijn fractie zijn er een paar punten die de leidraad van die afweging bepalen. Mag een rechtsorde verdedigd worden met dezelfde middelen als waarmee zij wordt geschonden? Ons antwoord is "ja". Ook als er veel olie in die orde zit? Ja, ook dan, want olie vertroebelt weliswaar het zicht op het ideaal van

die rechtsorde, maar vervangt die orde niet. Ook, als niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat alle vreedzame middelen zijn uitgeput? Dat is moeilijk. De laatste zekerheid zal nooit te bereiken zijn, en wie al te lang wacht, kan ook verliezen. Maar ik erken dat hier de zwakke schakel zit, in ieder geval de onzekerheid. Zo lang mogelijk moeten wij die andere middelen proberen. Die morele opdracht vervalt op zichzelf niet door een datum.

Achter al deze overwegingen ligt ten slotte de hoop op de realisering van het verre ideaal van een interna-

tionale rechtsorde. Vorig jaar leek door het wegvallen van de Oost-Westpolarisatie misschien voor het eerst in de geschiedenis dat ideaal iets meer te worden dan een luchtspiegeling. De inval van Saddam Hussein was een aanslag op die nieuwe hoop. Als het de wereld lukt, hem uit Koeweit te krijgen, dan is de internationale rechtsorde daarmee nog geen stralende werkelijkheid, maar de hoop blijft dan leven, want er is dan een begin gemaakt. En lukt het de wereld niet, dan is het met die hoop gedaan.

WERKCONFERENTIE

D66 ORGANISEERT EEN WERKCONFERENTIE OVER DE RANDSTAD

Minister Alders heeft onlangs de Vierde Nota Extra aangeboden aan de voorzitter van de Tweede Kamer. De Nota bevat de planologische kernbeslissing (PKB) voor het nationale ruimtelijke beleid. Momenteel doorloopt de Vierde Nota Extra de wettelijk vastgestelde procedure voor inspraak en advies. De Kamerbehandeling vindt waarschijnlijk na het zomerreces plaats.

De Vierde Nota Extra geeft het regeringsbeleid voor de toekomstige inrichting van Nederland. De regering heeft met de planfiguur van de PKB een instrument in handen gekregen om aan het ruimtelijke beleid van lagere overheden een aantal belangrijke randvoorwaarden te stellen. Toch zal het regeringsbeleid uiteindelijk door provincies en gemeenten vertaald en uitgevoerd moeten gaan worden. Het is daarom van groot belang dat de lagere overheden bij de totstandkoming van de Vierde Nota Extra worden betrokken.

De D66 kamerleden willen bij de behandeling van de Vierde Nota Extra, in de tweede helft van dit jaar, graag rekening houden met de opvattingen van hun staten- en raadsleden. De kamerfractie heeft het initiatief genomen, samen met het SWB en de PSVI, een cyclus van werkconferenties over de Vierde Nota Extra te houden. De eerste werkconferentie zal gaan over de toekomstige ruimtelijke orde van de Randstad. Deze werkconferentie vindt plaats op zaterdag 23 maart a.s. te Bodegraven.

De dag is bestemd voor gemeenteraadsleden en statenleden uit de Randstad. De voorzitters van de fracties in deze regio hebben onlangs een uitnodiging voor deze dag ontvangen. De fracties zijn gevraagd om met twee leden deel te nemen aan de werkconferentie. De discussie over de Randstad dient in de eerste plaats ter overdenking van de eigen situatie van de lokale fracties. In de tweede plaats wordt er gestreefd naar een gezamenlijke en kritische doordenking van de materie ten behoeve van de behandeling van de nota in de Tweede Kamer.

Fracties uit de Randstad die nog niet gereageerd hebben op de uitnodiging om deel te nemen aan de werkconferentie worden verzocht dit alsnog te doen. Voor opgave (het liefst vóór 15 februari) en inlichtingen:

Margreet van Son
Stichting Wetenschappelijk Bureau D66
Bezuidenhoutseweg 195
2594 AJ Den Haag, telefoon: 070-3858303